

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY

Warszawa, 2 grudnia 2020 r.

DIH-3.709.47.2020.AB

DECYZJA DIH - III/33/2020

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2020 r. poz. 256 z późn. zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2020 r. poz. 1706) oraz art. 93 ust. 2 i 5 w związku z art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz.U. z 2020 r. poz. 1893), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji PO.207.ZSE.3.2020.MI Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Warszawie z dnia 9 października 2020 r. (nr akt: DO.8361.114.2020), na mocy której przedsiębiorcy Pani Annie Urbanowskiej prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowo-Usługowa „AVANTI” Anna Urbanowska w Makowie Mazowieckim wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) za:

- nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2019 r., poz. 1893), co narusza art. 37 ust. 4 ww. ustawy,
- nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, co narusza art. 39 pkt 2 ww. ustawy,

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

Uzasadnienie

W dniach od 13 - 21 sierpnia 2020 r. inspektorzy reprezentujący Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Warszawie (zwanego dalej: „Mazowieckim WIIH”, „organem pierwszej instancji”), działając na podstawie upoważnienia

nr DO-102/2020 z 13 sierpnia 2020 r., przeprowadzili kontrolę w sklepie mieszczącym się przy (...), należącym do przedsiębiorcy Pani A. U. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowo-Usługowa (...) (zwanej dalej: „stroną”, „stroną postępowania”).

Uprzednio, zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2019 r. poz. 1292 z późn. zm.) (zwanej dalej: „Prawem przedsiębiorców”), skierowano do przedsiębiorcy zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli z 30 lipca 2020 r., ze wskazaniem zakresu przedmiotowego kontroli obejmującego kontrolę przestrzegania przepisów ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2019 r., poz. 1895 z późn. zm.), (zwanej dalej: „ustawą o zużytym sprzęcie elektrycznym” lub „ustawą o zużytym sprzęcie”). Wspomniane zawiadomienie doręczono stronie 31 lipca 2020 r.

W wyniku podjętych działań kontrolnych inspektorzy reprezentujący Mazowieckiego WIIH stwierdzili, że kontrolowany przedsiębiorca jako dystrybutor, wbrew ciążącemu na nim obowiązkowi wynikającemu z art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji, o tym że:

- dystrybutor, dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony,
- dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Dodatkowo inspektorzy w toku kontroli stwierdzili, że przedsiębiorca nie wywiesił informacji, o punktach zbierania zużytego sprzętu, co narusza art. 39 pkt 2 ww. ustawy.

W oparciu o zebrany materiał dowodowy, na podstawie art. 61 § 1 i 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2020 r. poz. 256 z późn. zm.) (zwanej dalej: „Kpa”), Mazowiecki WIIH zawiadomieniem z dnia 10 września 2020 r., poinformował przedsiębiorcę Panią A. U. prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowo-Usługowa (...) o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego, w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej określonej w:

- art. 91 pkt 25 ustawy o zużytych sprzęcie za nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 2 i 3 ustawy o zużytych sprzęcie, co narusza art. 37 ust. 4 ww. ustawy,
- art. 91 pkt 26 lit. c ww. ustawy za brak informacji, umieszczonej w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży, o punktach zbierania zużytego sprzętu, co narusza art. 39 pkt 2 ww. ustawy.

Jednocześnie organ poinformował przedsiębiorcę, że stronie przysługuje zgodnie z art. 10 Kpa prawo do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłaszania wniosków dowodowych.

Strona odpowiadając na powyższe zawiadomienie, w piśmie z 18 września 2020 r. oświadczyła, że działalność którą prowadzi to mały sklep o powierzchni 50 m², w którym sprzedaje różne artykuły, m.in. wędkarskie, optyczne (lornetki), kable, wtyki, gry komputerowe, itp. Sprzęty elektroniczne i elektryczne sprzedawane są w bardzo małych ilościach i podlegają one zwrotom. Przedsiębiorca nie sprzedaje dużych sprzętów typu: kuchnie, lodówki czy pralki. W związku z powyższym sklep nie jest traktowany jako typowy sklep RTV i AGD. Nie było również zapytań odnośnie utylizacji sprzętu. Strona wskazała również, że uzupełniła brakujące informacje jeszcze w trakcie kontroli, a wcześniej nie umieściła ich nieświadomie, ponieważ informacje te nie dotyczą bezpośrednio sklepu skarżącego, gdyż nie dowozi on sprzętu do klientów, nie prowadzi sprzedaży internetowej, a powierzchnia sklepu jest poniżej 400 m². Tym samym w ocenie strony szkodliwość społeczna wynikająca z braku informacji jest znikoma i strona wniosła o nienakładanie kary finansowej.

W dniu 9 października 2020 r. Mazowiecki WIIH, na podstawie art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c, art. 92 pkt 5 i 6 oraz art. 93 ust. 2 i 5 ustawy o zużytych sprzęcie oraz art.104 Kpa, wydał decyzję PO.207.ZSE.3.2020.MI, na mocy której przedsiębiorcy Pani A. U. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowo-Usługowa (...) wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) za:

- nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 2 i 3 ustawy o zużytych sprzęcie, co narusza art. 37 ust. 4 ww. ustawy,
- nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, co narusza art. 39 pkt 2 ww. ustawy.

W dniu 3 listopada 2020 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Prezesem UOKiK” albo „organem drugiej instancji”) otrzymał za pośrednictwem Mazowieckiego WIIH odwołanie od ww. decyzji. Strona w odwołaniu wskazała, że w jej przypadku nałożona kara jest niewspółmierna do winy, a szkodliwość społeczna z powodu

braku informacji jest znikoma i nie powinna skutkować tak wysoką karą, a opisane okoliczności powinny działać łagodząco.

Pismem z dnia 10 listopada 2020 r. Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę Panią A. U. prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowo-Uslugowa (...) o toczącym się postępowaniu administracyjnym w sprawie odwołania od decyzji PO.207.ZSE.3.2020.MI Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Warszawie z dnia 9 października 2020 r. (nr akt: DO.8361.114.2020) oraz o przysługującym mu prawie do zapoznania się z aktami sprawy i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów.

Prezes UOKiK ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji, organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem wyższego stopnia i w związku z powyższym, w ramach nadzoru, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Do zadań Inspekcji Handlowej zgodnie z art. 87 ustawy o zużytym sprzęcie, należy kontrola przestrzegania przez dystrybutorów przepisów art. 37 i art. 39 ww. ustawy. Przepis wskazuje przy tym, że kontrola ta jest przeprowadzona na podstawie ustawy o Inspekcji Handlowej.

Artykuł 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie wskazuje, że dystrybutor jest obowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa m.in. w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy, wskazujących że:

- 1) dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- 2) dystrybutor dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;
- 3) dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej

sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Zgodnie z art. 91 pkt 25 ustawy o zużyтым sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej, podlega ten kto wbrew przepisom art. 37 ust. 4 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w przypadku, o którym mowa powyżej, stosownie do art. 92 pkt 6 ww. ustawy, wynosi od 5 000 zł do 300 000 zł.

Dodatkowo należy zwrócić uwagę na przepisy art. 39 ww. ustawy, zgodnie z którym dystrybutor jest obowiązany do:

- 1) udostępniania na rynku wyłącznie sprzętu:
 - a) wprowadzonego do obrotu przez wprowadzającego sprzęt wpisanego do rejestru lub pochodzącego od producenta, który wyznaczył autoryzowanego przedstawiciela wpisanego do rejestru,
 - b) oznakowanego zgodnie z art. 14 ust. 1;
- 2) umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu;
- 3) udostępniania na rynku sprzętu wraz z dołączoną do niego informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1, w przypadku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Zgodnie z art. 91 pkt 26 ustawy o zużyтым sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto nie wykonuje obowiązków o których mowa w art. 39. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w tym przypadku, stosownie do art. 92 pkt 1 ustawy o zużyтым sprzęcie, wynosi od 5 000 zł do 500 000 zł.

Przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu (art. 93 ust. 3 ww. ustawy).

Zgodnie z art. 93 ust. 5 ww. ustawy w przypadku stwierdzenia w czasie jednego postępowania kilku naruszeń wyczerpujących znamiona naruszeń określonych w art. 91 ww. ustawy orzeka się jedną karę za wszystkie naruszenia, której wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia.

Po przeprowadzeniu analizy zebranych materiałów dowodowych, Prezes UOKiK stwierdza, że ustalenia kontroli przeprowadzonej przez Mazowieckiego WIIH dały podstawę do stwierdzenia, że przedsiębiorca Pani A. U. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowo-Usługowa (...), nie wykonała ciężących na niej obowiązków wskazanych w:

- art. 37 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie, tj. nie umieściła w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 2 i 3 oraz
- art. 39 pkt 2 o zużytych sprzęcie, tj. nie wywiesiła w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu.

Powyższe dało podstawę do wymierzenia kary pieniężnej w oparciu o art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c, art. 92 pkt 5 i 6 oraz art. 93 ust. 2 i 5 ustawy o zużytych sprzęcie oraz art. 104 Kpa. Tym samym działania Mazowieckiego WIIH były zgodne z prawem i decyzja została wydana w sposób prawidłowy.

Odnosząc się do argumentów przedsiębiorcy zawartych w odwołaniu, a które były już wcześniej podnoszone zarówno na etapie postępowania kontrolnego (oświadczenie z 19 sierpnia 2020 r.), jak i prowadzonego postępowania administracyjnego przez organ pierwszej instancji (pismo z 18 września 2020 r.), dotyczące powierzchni kontrolowanego sklepu i niewielkiej ilości sprzedawanego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, Prezes UOKiK wskazuje, że celem ustawodawcy, przy tworzeniu niniejszych przepisów było ułatwienie użytkownikom sprzętu pozbycia się w prawidłowy sposób odpadów w postaci zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, a więc umożliwienie im dostępu do informacji, gdzie i na jakich zasadach mogą te odpady pozostawić. W związku z powyższym każdy dystrybutor sprzętu elektrycznego i elektronicznego przeznaczonego dla gospodarstw domowych winien w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży ww. sprzętu umieszczać wszystkie informacje, o których mowa w art. 37 ust 1–3 ww. ustawy.

Zgodnie z art. 4 pkt 2) dystrybutor to osoba fizyczna, jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej lub osoba prawna w łańcuchu dostaw, która udostępnia na rynku sprzęt; dystrybutor może być jednocześnie wprowadzającym sprzęt. Przepisy art. 37 ustawy o zużytych sprzęcie wskazują wprost, że to dystrybutor jest obowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji, o których mowa w art. 37 ust. 1 – 3 tej ustawy. W związku z tym przyjęć należy, że każdy dystrybutor sprzętu elektrycznego i elektronicznego przeznaczonego dla gospodarstw domowych winien w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży sprzętu elektrycznego i elektronicznego umieszczać wszystkie informacje, o których mowa w art. 37 ust. 1 – 3. Dlatego też, nawet jeżeli dystrybutor nie prowadzi jednostki handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, czy sprzedaży internetowej, to przekazanie takiej informacji konsumentowi uświadomi go, że w większym sklepie ma możliwość nieodpłatnego pozostawiania zużytego sprzętu

pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu.

Organ pierwszej instancji nie zastosował w przedmiotowej sprawie art. 189 f § 1 pkt 1 Kpa, gdyż zgodnie z art. 189 a § 2 pkt 1 Kpa w przypadku uregulowania w przepisach odrębnych przesłanek wymiaru administracyjnej kary pieniężnej, przepisów działu IVA „Administracyjne kary pieniężne”, w tym zakresie nie stosuje się. Przesłanki wymiaru administracyjnej kary pieniężnej w niniejszym postępowaniu zostały uregulowane w rozdziale 14 począwszy od art. 91 ustawy o zużytym sprzęcie, dlatego też organ nie mógł zastosować przesłanek zawartych w art. 189 Kpa stanowiących *lex generalis*. Zastosował za to w sposób prawidłowy przesłanki wskazane w ustawie o zużytym sprzęcie, jako *lex specialis*. Mając na uwadze art. 93 ust 4 ustawy o zużytym sprzęcie oraz w związku z powyższą regułą kolizyjną w zakresie nakładania administracyjnych kar pieniężnych zawartą w art. 189a § 2 pkt 2 Kpa, w niniejszej sprawie nie będą miały zastosowania przepisy art. 189f Kpa dotyczące odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej.

Istotne jest również wskazanie, że obowiązujące przepisy ustawy o zużytym sprzęcie jedyną prawną możliwość odstąpienia od zastosowania sankcji przewidują w art. 93 ust 4 ww. ustawy, w sytuacji jeżeli podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć. W takich przypadkach organ nie wszczyna postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec tego podmiotu, a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza.

Niemniej jednak w niniejszym przypadku nie zaszyły jakiegokolwiek przesłanki, o których mowa we wskazanym przepisie, pozwalające Wojewódzkiemu Inspektorowi na odstąpienie od wymierzenia kary. Pani A. U. prowadząca działalność gospodarczą pod firmą: Firma Handlowo-Usługowa (...), 31 lipca 2020 r. tj. 13 dni przed rozpoczęciem kontroli, otrzymała zawiadomienie o zamiarze jej wszczęcia, ze wskazanym wyraźnie i jednoznacznie zakresem przedmiotowym kontroli, jako „kontrola przestrzegania przepisów ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym”. Po otrzymaniu niniejszego zawiadomienia przedsiębiorca powinien zatem przewidywać konsekwencje zapowiedzianej kontroli, w tym miał możliwość podjęcia odpowiednich działań w celu wyeliminowania ewentualnych nieprawidłowości, jednak tego nie uczynił. W związku z tym zostały one ujawnione w toku prowadzonej kontroli i nie budziły wątpliwości co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających wymierzenie kary pieniężnej, czego potwierdzeniem są ustalenia kontroli zawarte w protokole kontroli z 21 sierpnia 2020 r. (nr akt kontroli: DO.8361.114.2020). Mając na uwadze powyższe Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przyjął, że kontrolowany przedsiębiorca nie dochował należytej staranności i nie uczynił wszystkiego, czego można

było od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło, w związku z czym nałożył karę za niewykonanie obowiązków, o których mowa w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ww. ustawy.

Prezes UOKiK podkreśla ponadto, że obowiązkiem przedsiębiorcy – jako profesjonalnego uczestnika obrotu – jest znać przepisy dotyczące jego działalności. Przepisy te w sposób jednoznaczny stwierdzają, że to przedsiębiorca odpowiada za nieprawidłowości dotyczące obowiązków jakie nakłada na niego ustawa o zużytym sprzęcie. Podmiot gospodarczy zobowiązany do stosowania prawa w tym zakresie powinien tak zorganizować działalność swojej placówki, aby nie dochodziło w niej do naruszeń obowiązujących przepisów.

Podsumowując Prezes UOKiK stwierdza, że organ pierwszej instancji Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej, miał podstawy do nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 91 pkt. 25 i 26 lit. c ustawy o zużytym sprzęcie. Organ pierwszej instancji wziął pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy, uwzględnił kryteria wymiaru kary zawarte w art. 93 ust. 3, jak również zasadę określoną w art. 93 ust. 5, o której mowa powyżej, orzekając jedną karę za wszystkie stwierdzone nieprawidłowości.

Odnosząc się do poruszonej przez stronę kwestii dotyczącej wysokości kary, Prezes UOKiK wskazuje, że wysokość tej kary została art. 92 pkt 5 i 6 ww. ustawy, wskazana w określonym sztywnym zakresie i organy Inspekcji Handlowej oraz organ drugiej instancji nie mają możliwości wymierzenia kary niższej niż w dolnej granicy określonej powyższym przepisem. Należy tutaj wskazać, że kara została wymierzona w wysokości najniższej z możliwych określonych w art. 92 pkt 5 i 6 tej ustawy.

Biorąc pod uwagę, iż w odwołaniu strona postępowania wskazuje również na swoją trudną sytuację ekonomiczną oraz zdrowotną, Prezes UOKiK informuje, iż w myśl art. 67a § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2020 r. poz. 1325 z późn. zm.), który zgodnie z odesłaniem wskazanym w art. 94 ustawy o zużytym sprzęcie znajdzie zastosowanie w niniejszym przypadku, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na wniosek strony w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności kary lub rozłożyć jej zapłatę na raty,
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji,
- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Niniejsze uprawnienie przysługuje stronie po tym, jak decyzja w niniejszej sprawie stanie się ostateczna.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy. Należy przy tym podkreślić, że utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji jest konsekwencją dokonania przez organ drugiej instancji oceny, że decyzja organu pierwszej instancji była prawidłowa i co do istoty sprawy identyczna, jak decyzja podjęta przez organ pierwszej instancji.

Podsumowując, na podstawie zebranego materiału dowodowego, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał, że podjęta przez Mazowiecki WIIH decyzja była prawidłowa. W konsekwencji, organ pierwszej instancji miał podstawy do wydania decyzji administracyjnej, na mocy której wymierzył przedsiębiorcy Pani A. U. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowo-Uslugowa (...) karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych). Tym samym, decyzja PO.207.ZSE.3.2020.MI Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Warszawie z dnia 9 października 2020 r. (nr akt PO.8361.114.2020) powinna pozostać w obrocie prawnym.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony i Konkurencji i Konsumentów orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądoadministracyjnego.

Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2020 r. poz. 1325 z późn. zm.).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

(...)